

מה יקרת לי, אחי

עכשיו, כשמרחק הזמן יוצר הילה סביבך וכמו מתוך השקיעה אתה מגיע, רק עכשיו אני יודעת מה יקרת לי. אינני חיה את 24 שעותי במחיצתך, שהרי אני מנהלת חיים יומיומיים על שמחתם עצבונם וצער גידול בנים – שגם אתה טעמת ממנו ולו רק במזער - אבל ישנם רגעים שאתה שב ומופיע עם הכאב המכביד בעמקי הבטן וצובט את הלב. ואז שבה ועולה בי אותה פגישה אחרונה, שבוע ימים קודם שנלקחת. כה רבות היות תוכניותיך, ססבורה הייתי שיספיקו לשתי תקופות חיים. כל-כך הרבה פרשות דרכים היו לפניך, של ראשית ואחרית, ומשום-מה לא הודאגת. 'אני הולך רק על בטוח' אמרת, ואני – אם לומר את האמת – קצת חרדתי לך.

אבל שוב לא היית ילד, וחילוקי הדעות בינינו לא יכלו להיגמר במכות כמו בעבר הרחוק, ולכן דשנו ודשנו בנושאים. והם, כדרכם, נשארו פתוחים – כמו הרבה דברים אחרים בחיים אשר נפתרים עם הזמן. 'אמא, מה דיברת כל כך הרבה זמן עם דוד אלי?' שאלו ילדי כשעזבת, ורצת לפגישה בגבעת ברנר. ובאמת עכשיו, במבט לאחור, דיברנו כמו אחוזי דיבוק להספיק מה שיותר, ולא ידענו למה? ינעמו לך רגבי עפרך, אחי. תפילתי היא, שחלק מתוכניותיך תתגשמה, למרות הכל.

יונה